

Приехтствието ми му се даде.

Отецъ Вирба (той бѣше наслѣдилъ Павловича) доде да пречисти тоя злочестъ. Слѣдъ като се извърши тая религиозна длъжностъ, чякахми хирургитѣ, и не пдяхъ. Марончели хванъ да пѣе една имна.

Най послѣ хирургитѣ додохъ : тѣ бѣхъ двама. Единтъ, редовниятъ хирургъ на тъмницата, сиречь нашиятъ берберинъ, имаше право да прави операции съки пѣтъ като се случеше, и туй бѣше една честъ, която не щеше никоги да отетъжи никому. Другиятъ бѣше единъ младъ хирургъ, ученикъ отъ виенското училище, и който се бѣше прочюлъ много съеъ способността си. Испроводенъ отъ правителството, за да помага на операцията и да я управлява, щеше му се да я направи самси; нъ той трѣбуваше да се задоволи да ѝ нагледува извършванъето.

Накарахъ болниятъ да сѣдне накрай одъртъ, съеъ спуснѣти крака надолу, а азъ го държахъ съеъ рѣцѣтъ си. Надъ колѣното, дѣто кълката бѣше хванала да оздравя, привързахъ, за да бѣлъжѣтъ мѣстото, дѣто трѣбуваше да прѣмине съчевото. Стариатъ хирургъ направи наоколо една рѣзка на дълбоко колкото единъ прѣстъ; сѣтнѣ издигнѣ тѣй отрѣзаната кожа, и продължяваше да прави операцията върху отрѣзанитѣ жили. Кръвта ручеше изъ жилитѣ, нъ прѣбързахъ да ги завържѣтъ съеъ единъ копринянъ конецъ, най послѣ прѣстѣрахаъ костта.

Марончели никакъ не извика. Когато видѣ, че изнесохъ вѣнъ отъ стаята отрѣзаниятъ му кракъ, хвърли му единъ нажяленъ погледъ, послѣ, като се обърнѣ къмъ хирургтъ, който направи операцията, рече му :

« Вий ме отървахте отъ единъ неприятель, а азъ нѣмамъ нищо да ви наградижъ. »